

OCENA Uprizoritev za mladino

Medgeneracijska igra

Delo, 13.10.2008

Slavko Pezdir

Lutz Hübner: Boksarsko srce

Režija Samo M. Strelec

GOML, 9.10.2008

Kot drugo svojo letošnjo premiero so v Gledališču za otroke in mlade Ljubljana (GOML) v sodelovanju z Goethe institutom Ljubljana in programom EU Kultura 2000 pripravili slovensko praizvedbo mladinske igre sodobnega nemškega dramatika Lutza Hübnerja (r. 1964) Boksarsko srce (Das Herz eines Boxers, 1996). Preverjeno uspešnico za najstnike je v živo pogovorno in slengovsko govorico Ljubljane poslovenil ter jo tudi isocialno-zgodovinsko umestil v tukajšnje urbano okolje prevajalec Darko Čuden, k dodatni krajevni slengovski lokalizaciji (Most in Štepanjskega naselja) pa je predstavniku mlade generacije v zasedbi kot svetovalec pomagal še Adam Velič.

Hübnerjeva igra se odvija kot naključno srečanje med najstniškim prestopnikom Jojom, ki mora s pleskanjem v domu za ostarele v obliki prostovoljnih humanitarni dejavnosti »odslužiti« kazen za svoj domnevni prestop, ter ostarelim in osamljenim stanovalcem v varovanem oddelku doma za ostarele Leom. Avtor tankočutno in prepričljivo oživilja postopno »taljenje« medsebojnega nezaupanja med sprva gostobesednim in neotesanim predstavnikom mladine ter molčečim, skrivnostnim starcem. Ko se Leo bojevitemu mladeniču razkrije kot nekdanji boksarski šampijon, postane kot romantično posebljenje te nekdanje plemenite veščine mladeničev življenjski in športni mentor. Ko pa Jojo dragocene spominke iz osebne Leove zbirke dokumentov in trofej spretno proda, omogoči starcu prvi drzni poskus bega iz doma k nekdanjemu boksarskemu nasprotniku in prijatelju v daljni Marseille.

Režiser in scenograf Samo M. Strelec je s pravo mero postavil tragikomično dogajanje na kvadraten tloris ringa, na katerem je le z nekaj prekritimi kosi pohištva in predmeti nakazal Leovo sobo, pripravljeno za pleskanje. Ključni nalogi je prepustil suverenima interpretoma v socialno in generacijsko pomenljivih kostumih Lea Kulaša, stilizirane prizore pa je smiselno členil ter čustveno stopnjeval z izbranimi odlomki iz anglo-ameriške, francoske in domače pop glasbe po izbiri Bojana Jurjevčiča Jurkija. V vlogi upokojenega boksarskega zvezdnika Lea je Iztok Valič prikazal široko paleto in premišljeno izbiro igralskih sredstev od začetnega gluhonemega nezaupanja in nezainteresiranosti za drugega, preko osrednjega izvajanja nevsiljive, a žlahtno dobrodušne mentorske vloge, in sicer tako pri prenašanju plemenitosti borilnih veščin kakor tudi pri viteškem osvajanju izvoljenkininega srca, pa vse do sklepnega otročje čistega in premočrtnega poguma na poti iskanja (četudi poslednje) odrešitve pred

neznosnim in brezupnim životarjenjem v »ujetništvu« ustanove. Domen Valič je vlogo naivnega, neučakanega in po krivici obsojenega mladostnika Joja napolnil s prepričljivo mešanico neizkušnosti, negotovosti in strahu pred nasilnim okoljem, a tudi silovite želje po življenju, uspehu, ljubezni... Kot sta se v trdnem prijateljstvu nekoč v ringu razšla plemenita tekmeca (Leo in prijatelj iz Marseilla), tako sta se po nepričakovanih srečanjih v domu za ostarele razšla tudi Leo in Jojo – oba bogatejša za pomembno čustveno vez in dodatno življenjsko izkušnjo.